

hvar for Varerne maa der gives visse Regler, der kunne betrygge Bevisernes Omsætning derigennem, at man kan stole paa, hvad Beviserne angive om Godset, jfr. om lignende Regler Hamborgerregulativet § 21, Nießer l. c. § 223 § 21 og Sølovens §§ 145 - 147. Reglen i Paragraffens 2det Stykke svarer til Sølovens § 147; dens Hensigtsmæssighed turde være indlysende. Regelen i 3die Stykke frembyder mere Tvivl. Vanskeligheden ligger i, at det ofte er umuligt at konstatere Varens Tilstand for Pakhusets Bestyrelse, og i, at det endvidere, selv hvor dette er muligt, afhænger af mange praktiske Hensyn, i hvilket Omfang man bør give Oplysninger i Beviserne om Varens hele Tilstand, medens det paa den anden Side forøger Bevisernes Omsættelighed, at de ere tro Kopier af Virkeligheden. Det maa erindres, at § 2 alene angiver, hvad der skal staa i Beviserne om Varerne, men ikke udelukker, at der kan skrives meget andet deri om Varerne.

I England plejer Dokternes Personale at veje, maale eller tælle Varerne ved Modtagelsen og at udsærdige Beviserne efter, hvad det selv saaledes har konstateret. I Hamborg kan en Undersøgelse af Varenes Art og en Vejning foretages ved Pakhusets Folk, men kun efter Anmodning fra Oplæggeren. Det er klart, at Beviserne ere lettest omsættelige, naar de indeholde en Paategning om, at Selskabet har konstateret disse Ting. Det synes rigtigt at staa fast i Loven, at Selskabet paa Anmodning derom skal veje, maale eller tælle Varerne, derimod ikke, at det skal konstatere Varens Art; thi der er man ofte inde paa vanskelige Spørgsmaal. Noget andet var, om man lod Regulativet ordne disse Spørgsmaal, det kunde ved at gaa i Detaillen paalægge Selskabet flere Pligter, end Loven bør gøre. — Naar der staa Oplags- eller Garantibeviset, er det, fordi en Forskel i Indholdet af Beviserne over for Kreditemand, der kun har et af Beviserne for sig, bør falde Selskabet til Last.

At Selskabets Ansvar bortfalder, naar Skaden eller Uoverensstemmelsen ikke saa vidt muligt straks konstateres, er en Regel, der er hentet fra Hamborgerregulativets § 21 og fra Regulativet for Londons Dokker §. 6—7 (jfr. ogsaa Nießer l. c. § 215 § 7), og som stemmer med vore handelsretlige Grundtætninger.

§ 5.

Denne Paragrafs 1ste Stykke svarer til § 5 1ste Stykke i Lov af 23de Februar 1866 og til Sølovens § 134, 2det Punktum.

Det er omtalt ovenfor Side 10, at Oplæggeren ikke ved nærværende Lov er ude-

luktet fra at faa et simpelt Modtagelsesvis. Et saadant, som desuden er erklæret for uoverdrageligt, benyttes nu ofte hos os. Uoverdrageligheden har navnlig Betydning, naar Oplæggeren ønsker, at han eller andre skulle kunne hente mindre Partier af de oplagte Varer efter en simpel Ubleveringsjæddel fra ham. Det var maaste rigtigt i Regulativet at indføre en Ordning som den, der er truffen ved Hamborgerregulativets § 17. Herefter kan Oplagsbeviset deponeres hos Selskabet imod Kvittering, og da er en af Oplagsbevisets Deponent udstedt Ubleveringsjæddel tilstræffelig til Varenes Ublevering. Nærværende Paragraf anordner ingen saadan Fremgangsmaade. Derimod giver den Varterne Anvisning paa at enes om at udelukke Oplagsbevisets Overdragelighed ved en Paategning herom, hvis de ad denne Vej mene at kunne opnaa noget lignende som efter Hamborgerregulativets § 17. Af Regelen Formulering fremgaar det, at Selskabet ikke uden Oplæggerens Samtykke tør gøre Beviserne intransportable. Det er klart, at hvad enten den ene eller den anden Fremgangsmaade vælges, bør intet Garantibevist være udstedt og endosseret; thi er dette sket, kan Selskabet ikke udløse mod en simpel Ubleveringsjæddel.

Paragraffens 2det Stykke gengiver Regelen i Betkellovens § 76 og Sølovens § 168. Efter den gældende Ret kan Ejeren af et paa Navn lydende Gælds-brev søge det tilbage fra den, som i god Tro har købt det i Henhold til en faldt Transport. Denne Grundtætning fastholder Lov af 23de Februar 1866 § 5. Men da man senere, jfr. de citerede Lovbestemmelser, ved Betkøler og Konnossementer har faaet samme Retbeskyttelse for den, som køber Papirerne efter en Transport paa Navn, som for den, der køber Papirer, lydende paa eller transporterede til Skændehaveeren, synes det utvivlsomt, at man bør overføre de tilsvarende Regler paa Oplags- og Garantibeviserne, for at deres Brug i Omsætningen kan foregaa med tilstræffelig Sikkerhed og Letthed, og navnlig taler herfor den nære Analogi mellem Konnossementer og Oplagsbeviser. Ved denne Regel ere Bestemmelser, hvorende til dem i Lov af 23de Februar 1866 § 5 2det Stykke og § 6, blevne overflødige.

I nærværende Paragraf er sagt „gøre den ham saaledes hjemlede Ret gældende over for enhver“; medens der i Sølovens § 168 staa „er ikke pligtig at udløse det til den, fra hvem det maatte være bortkommet.“ Den første Bending giver det centrale i Regelen; den godtroende Retts erhvervelse; den sidste siger alene noget om en faktisk Ubleveringspligt,